

Daren az ágyán eszméletlenül heverő óriási problémát nézte. Az alak most olyan törekénynek látszott, hogyha a férfi nem tudta volna, milyen rettenetes erő lakozhat egy ilyen testben, akkor akár egészen ártalmatlannak is gondolhatta volna. Az angyalok azonban egy cseppet sem voltak gyengék.

Ahogy ez a nő összetörten hevert az éjfélszín ágytakarón, olyan gyámoltalannak tűnt, hogy Daren váratlanul, önmagát is meglepve, ellágyult. Pedig oly sok évvel ezelőtt, azon a pokoli éjszakán megesküdt magának arra, hogy soha többé nem érintkezik egyetlen angyallal sem. Ha ez mégis megtörténne, azonnal elpusztítaná ennek az átkozott fajnak bármelyik tagját, tétovázás nélkül.

Ahogy figyelte az előtte heverő lényt, akinek a testét olyan mérhetetlen sérülések torzították el, hogy ebben a pillanatban egyáltalán nem érezte fenyegetőnek. Azon kapta magát, hogy képtelen lenne még ő is ártani neki. Most itt feküdt magatehetetlenül, kiszolgáltatottan, olyan könnyű lenne végezni vele. Talán annyi kínzás után, amennyit a démon fogságában átélhetett, megváltás lenne számára a halál. Észre sem vette, mikor indult meg a keze a párna felé, ami alatt egy halálosan éles tör pihent. Megmerevedett a mozdulat közben. Egy pillanatra megingott. Képtelen volt elvágni azt a hófehér, vékony kis nyakat. Egy végtelenbe fagyott pillanat múlva felegyenesedett, majd úgy hátrált el a saját ágyától, mintha nem is egy eszméletlen nő feküdne benne, hanem egy ádáz fenevad.

A lelkében kavargó káoszon képtelen volt uralkodni, ezért fel-alá kezdett járkálni az emeleten, hogy valahogy levezesse a feszültségét. Ha tehette volna, akkor biztosan soha nem hozza a lakására ezt a nőt. Egy angyalt! Persze ezúttal sem volt választása, ahogy annyi más alkalommal sem. Le volt kötelezve Selenának, az a nyomorult istennő pedig vissza is élt ezzel.

Amikor órákkal ezelőtt megcsörrent a telefonja, és a kijelzőn Selena neve bukkant fel, rögtön rossz előérzete támadt. A szőke nő sosem kereste ok nélkül. Kelletlenül fogadta a hívást, hiszen úgysem tehetett mást. Ha olykor eszébe is jutott volna fellázadni az ellen, hogy egy istennő rángatja pórázon, a másik hamar eszébe juttatta, hogy mivel is tartozott neki. Így végül nagyot sóhajtva fogadta a hívást.

A nő szokásához híven röviden, mindenféle magyarázat nélkül utasította, hogy még hajnal előtt menjen a Jégrózsába, hogy elhozzon onnan valakit, és aztán vigyázzon rá, sőt védelmezze, akár az élete árán is. Ezután az istennő köszönés nélkül bontotta a vonalat. Az angyalférfinak egy cseppet sem volt ínyére a dolog, az pedig végképp nem, hogy holmi bébiszittert csináltak belőle. Selena játszmáiban viszont neki nem osztottak nyertes lapot. Úgyhogy tennie kellett, amire utasították, ellenkezés nélkül.

Valamennyi idegszála berzenkedett a gondolat ellen, hogy így ugráltatták. Ráadásul alig ért vissza Franciaországból és épp arra készült, hogy egy kellemes éjszakát töltsön el egy dögös, szőke boszorkány társaságában. Csalódottan küldött egy rövid üzenetet a nőnek, amiben lemondta a találkozót, aztán dühösen lehajította a mobilját a lila bőrkanapéra. Ledobta a ruháit, majd kísért a jókora teraszra, hogy vegyen egy forró fürdőt a jakuzziban.

Még volt néhány órája, mielőtt indulnia kellett, ráadásul szüksége volt egy kis lazításra, mielőtt teljesítette volna az újabb parancsot. Jólesően kinyújtóztatta a lábait a forró vízben, és

behunyta a szemét. Igyekezett megnyugtatni háborgó idegeit. Valamiért rettenetesen rossz előérzete volt a hajnallal kapcsolatban. A megérzései pedig ritkán csalták meg. Persze amikor egyszer mégis tévedett, még hozzá hatalmasat, azért majdnem mindannyian az életükkel fizettek.

Hiába küzdött keményen, az emlékek betolakodtak az elméjébe, és kíméletlenül peregtek lelki szemei előtt. Lángok, sikolyok, tébolyult menekülés az életükért, rettegés a többiekért. Egy sérülés, ami majdnem a halál karjába taszította. Ava gyötrelmes kiáltása, amikor William szárnyát átlőtték. Nagyot nyelt, amikor Olivia képe is felbukkant a fejében. Az ő bátor és rettenthetetlen barátja, aki mindannyiukat megmentette. Aztán újabb és újabb sikoly, gyötrelm, gyász és menekülés. Neki kellett volna feláldoznia magát, de nem tette meg, csak nézte, ahogy a társa semmivé lesz, és közben az ő lelke is elsorvadt. Ők pedig maguk mögött hagytak mindent, a múltat és Olivíát is.

Végül az akaratereje győzött, és ellökte magától annak az éjszakának minden pusztító pillanatát. Az emlékek helyén pedig nem maradt más, csak nyers bűntudat és önmarcangolás. Kényszerítette magát, hogy a légvételeire és a testére koncentráljon. Vissza kellett nyernie a higgadságát. Addig nem indulhatott el, míg vissza nem szerezte az irányítást az érzelmei felett. Nem engedhette meg, hogy bárki is meglássa, mennyire össze van törve még mindig legbelül, hogy valójában mennyire kiüresedett, hogy mekkora erőfeszítést is jelent számára egyáltalán a felszínen maradni. Jobb tenyerét a mellkasára fektette, és csak figyelte, ahogy az a légvételei nyomán emelkedik és süllyed. Érezte, ahogy ujjai alatt lassan ismét egyenletessé válik a szívverése. Kényszerítette valamennyi tagját, hogy egyenként, fokozatosan ellazuljanak. A talpával kezdte, majd később, túlságosan is sok idő múlva, végre tökéletesen higgadtta vált. Nagyot sóhajtott, majd újra érzelemmentes arckifejezéssel kikászálódott a hatalmas, vörös jakuzziból. Óvatosan megrázta a szárnyait, hogy kiűzze a tollai közül az ott megbújó vízcseppeket, aztán elindult befelé, hogy teljesítse egy olyan istenség parancsát, akinek talán örökre az adója marad.

Ahogy Daren most az ágyán heverő angyallányt figyelte, rájött, hogy képtelen tétlenül nézni a sérüléseit, amelyek a felkelő nap fényében még brutálisabbnak látszottak. Az alak fölé hajolt, jobb kezét finoman a homlokára tette, így bírva rá ezt a végletekig meggyötört lényt, hogy még mélyebb öntudatlanságba merüljön alá. Amikor meggyőződött róla, hogy a nő olyan mélyen alszik, hogy biztosan nem térhet magához, nekilátott, hogy legalább néhány dolgot helyrehozzon rajta.

